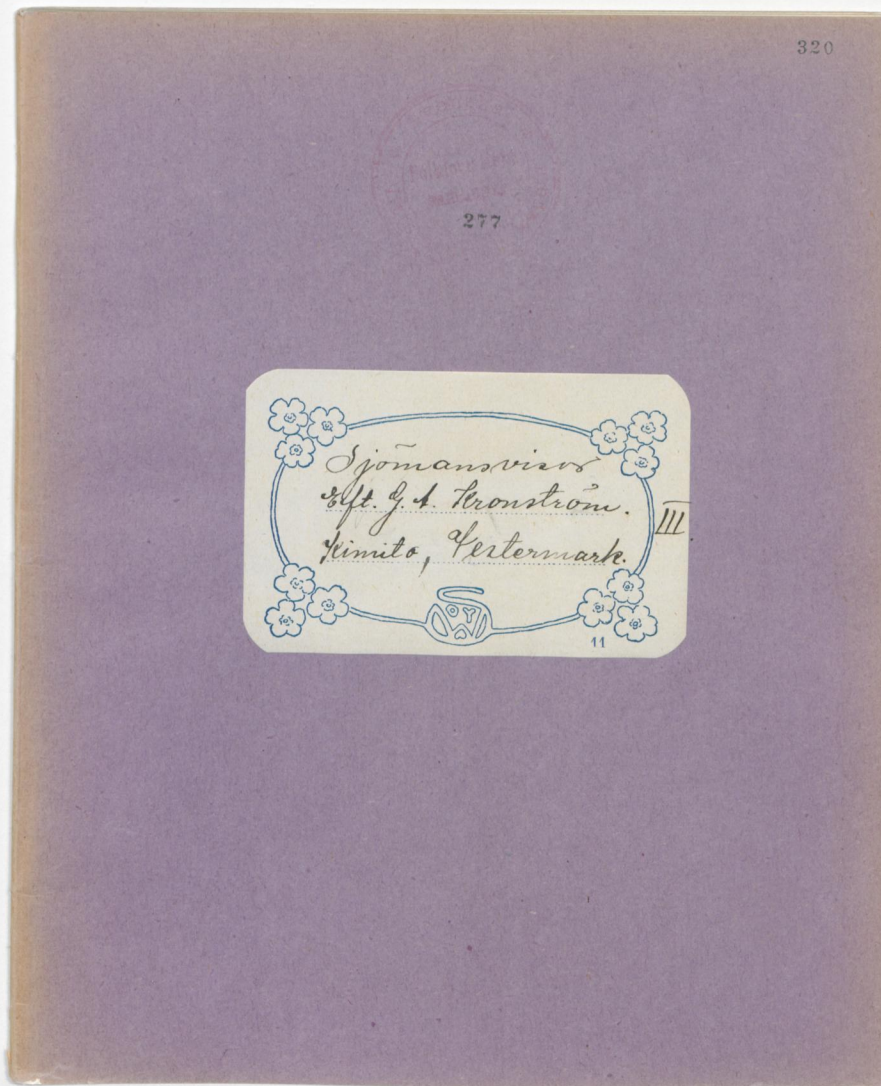

forts. från häfte II

321

21. Kom bröder lät oss stamma... 322
22. En sjöman för från Håls stånd... 325
23. En sjöman seglar jorden runt... 327
24. Tre år så har jag seglat, sen jag... 330
25. När solen sen uti östern går upp... 332
26. En oro vilat i mitt bröst... 334
27. Saltet över mörkblå vingar... 336
28. Kommen alla minna bröder... 338

K7

21 En sjömansvisa.

322

S. 1.

Kom bröder lät oss slämma
 Allt upp en munter sång.
 När vi är återkomna
 Från vår resa lång
 Och åter är på fädrens jord ;
 Uti den friska nord.

Med hurtigt mod vi gingo
 Om bord så munterlig.
 En färlig vind vi fingo,
 Och vinden friskar sig.
 Vi lättade vårt ankar upp ;
 Och gick med gyllne knop.

Med saknad ögat vänder
 Sig bort från hembygds strand
 Vi tyst en hälsning sänder
 Hem till vårt fosterland
 Där många vän vi lämnat har ;
 Som säkert saknad bar.

Och hagen den bortoändes
Och ^{teu} vår plikt ombord
Vi seglen styra spånde
Ofter kommandood.
; Och allt ombord vi gjorde klart ;
Och ingen morda spår.

Briggen med fyllda segel
Styrdes bort med fart
Öfver havets spegel
Och land försvinner snart
; Dår väste jämt vårt tunga mod ;
Vi finna sjöman god.

Men vi Neptunii söner
 Passera linjen snart,
 Oss hjälpa inga böner,
 Vi döpas med en fart.
 ; Gen hålla vi ett dopkalas ;
 Med våra toddyglas.

Men vi Skaptnis söner
Genom tropiken gås.

Lbiiggens silverfära
 Vi mängen flygfisk får
 ;; Som hoppar djärft mot biiggens bog ;;
 Och dödas med en fart.

Vi nalkas Afrikakusten,
 Capstaden, Gode hopp,
 Och mycket förvånade
 Vi sågo Taffelbergets topp.
 ;; En eftermiddag vi kom in ;;
 Allt för en lagom vind.

Tre veckor vi där lågo
 Och brade vår lart.
 Och stadens svall vi sågo
 En härlig vilaplats.
 ;; För den som till Amerika far ;;
 Där de sin frälsning får.

Fylls vi omsider gingo
 Med förlig vind till sjöss.
 Stark ström vi genast fingo
 Rakt utanför på oss.

∴ Men vi bekämpa den med mod ∴
I stadig fölakt vi stod.

77 22 Sjömansvisa.

En sjöman för från sura strand
 Långt bort till obekanta land
 Att kämpa emot vågen.

Han lämnade i hemmet kvar
 En brud förutom mor och far
 Så sorgen uti hägen.

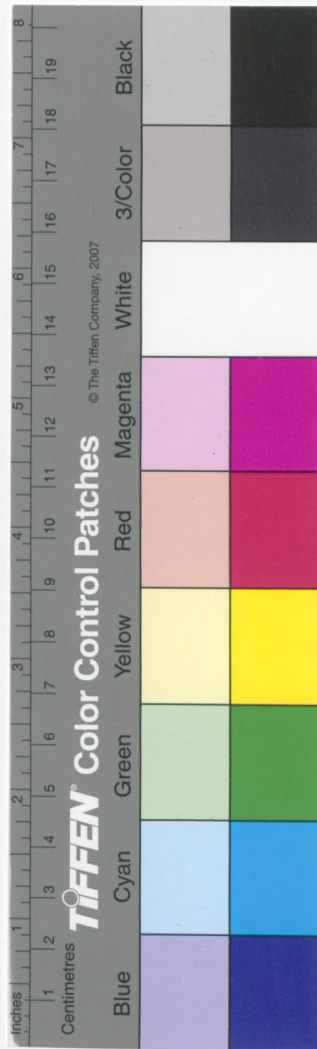
Men för att henne bliva huld,
 Han henne gav en ring av guld.

Hon burit ringen på sin hand
 Till leken, att det finns ett band
 Emellan trogna hjärtan.

Det varit hennes enda stöd

I mången fara mången nöd
 I glädje som i smärta.

Det bliver hennes bästa skatt

35.
Allt ända intill gravens natt.

326

En gång, ifrån det vida hav
Om icke bøljan blir hans grav,
Han kommer nog tillbaka.
Men då skall jag hans trogna brud.
Bärlonas och hans kärleks Gud
Nig sluta få som maka
Intill hans trogna varma bröst.
Det är min glädje och min tröst.

77

23 Sjömansvisa.

327

s. 6.

En sjöman seglar garden runt
Rio, rio, rej.

Hans hemkomst blir en trevlig stund
Hollan si good.

En sjömans enda önskan är
Rio, rio, rej.

Att hållas av en flicka här.
Hollan si good.

En sjömans enda nöje är ändå
Rio, rio, rej.

När han får plöja böjan blå.
Hollan si good.

Jag hade sk en gång en vän
Rio, rio, rej.

Och minnes stundom henne änn
Hollan si good.

Men breven jag till henne skrev

Rio, rio, rej.
 Hon alla dem i stycken rev
 Hollan si good.

Hon köpte hatt, hon kläddes sig grann
 Rio, rio, rej.
 Poltt för att få en ann' sjöman.
 Hollan si good.

Men det gör mig ej någon sorg
 Rio, rio, rej.
 Om akria hon mig gav en korg.
 Hollan si good.

Nag får nog snart en ann' igen
 Rio, rio, rej.
 Om lyckan följer i världen mig än.
 Hollan si good.

Men skeppet gungar, seglen slår
 Rio, rio, rej.
 Och alla man på däckst slår
 Hollan si good.

Och stormen kommer, byter in
Rio, rio, rej.
Men biter ej på sjömans skinn
Hollan si god.

Nu har jag sjungit visan slut.
Rio, rio, rej.
Så skramla i hop, att jag får en sup.
Hollan si god.

Tre år så har jag seglat, sen jag skädade mitt land.
Tre dejliga flickor jag där om nämna kan.
En av dem hette Maria, det var ett mycket namn,
Bland de skönaste jag omnämna kan.

Vi seglade en afton för en akterlig god vind
Och så kom där ett skepp för en skarp bidvind.
Men akterut på halvdeck stod en frö, som var skön.
Vem får äga denna dejliga frö.

Jag skädade den flickan med ett tusende behag,
Mina ögon de ländes allt för vart ande drag.
Och jag tänkte om den flickan skulle korta än mitt liv,
Jag vill se och jag vill veta, vem hon är.

Jag kartade mig med uti bågorna de blå,
Och jag tänkte omöjligen på skeppet komma då.
Men så lyckades det mig uti fallbropsskeppan gå
Och ombord uppå skeppet komma då.

Kaptensen han mig frågte, varifrån kommer du,

Som ifrån böljorna uppdrogs nu?"
 "Och, jag föll ifrån bramrån, då seglen gjordes fast.
 Och jag föll uti böljorna med hast."

Kaptenen han mig sade denna orden då;
 "Du är den ställigaste sjöman, som på däckst mänd'
 Jag blev glad i min häg, ty min sköna kon var där.
 Hon var redarens dotter så skön."

När stormen den väste, och skeppet drevs iland
 Ibland spillrov och lek, som där en höll fast.
 När den sköna jag älskade, henne slöt jag i famn,
 Och hon viskade så kärlekofullt mitt namn."

Jag ökade i land med min bröda så tung.
 Jag följde henne hem, hennes hjärta blev min lön.
 Att så är jag hennes make, och aldrig vill jag mer
 Ifrån bramrån uti sjön falla ner."

77

25 Sjömansvisa.

332

s. 11.

När solen sen uti östern går upp,
 Se då gläder små fåglarna sig.
 De kvittra så vänligt i björkarnas topps
 Och svinga sig mot himmelen den blå.

Men ensam till att vandra i all min levnad tid,
 Det har alla intet fattit mig in.
 Så svare mig då med ett uppriktigt ja,
 Om du vill bliva lilla vännen min.

Men vill du det ej så svare mig,
 Och säg mig ett uppriktigt nej.
 Då får jag väl söka mig en annan till vän,
 Och därmed får jag överge dig.

Dig så har jag älskat allt från min barndoms tid,
 Och dig så älskar jag än.
 Fast många har sagt, att du har mig förmänt,
 Allt för att jag så fattiger är.

Kärleken den jag för dig i hjärtat bär,

Den brinner ju alltid lika klar,
För att utsläcka den, det går alls inte an
Ej varken för far eller mor.

Arbetet, som jag utar mina fäder fick,
Det var ärmöd och fattigdom det var.
För jag var än ett barn på mitt femtonde år,
Har jag rest bort ifrån dem.

Allt sen så har jag slingrat likt antnet kring,
För att samla i hop åt mig, bröd. En sten
Men Herren han giver mig sitt dagliga bröd,
Och därmed har jag rikedomar nog.

K7

26 Sjömansvisa.

s. 23.

334

En oro vilar i mitt bröst
Men jag stämmer upp med munter röst.
Min resa nu för handen är
Att segla bort från hemmet kärt.

Jag nu till avsked ger min hand
Och sen bortflyr till fjärran strand.
Fäst ödet för mig från er här,
Så kommer väl jag snart igen.

Jag stiger i skeppet med min fot,
Som är mot böljan ganska svag,
Men fast jag från min hembygd far
Så får dock tanken slanna kvar.

Jag ser ett land, som sjunker ner,
Där många vänner går och ser.
Kanhända fälles mängen tår
På stranden, där min flicka står.

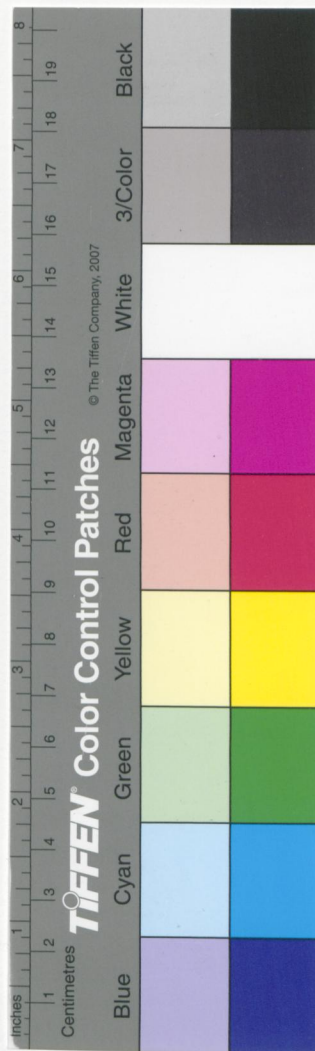
Vår resa nu till England är

335
Och i tre veckor bli vi där.
Får längtan oss till hemmet där
Men till Australien sen vi går.

Och därifrån vi seglar sen
Till nordmän i Ostindien.
Vi tar in last och oss förer
Och sen mot hemmet oss beger.

Jag ser ett land som höjer sig,
Där vänner gå, som vänta mig.
Det landet heter Suomi.
Uti det landet vill jag bli.

77 17 Sjömans begravning.

Lakta över mörkblå vågor
Skrider skeppets stolta stam,
Och i österns purpurläger
Fråder dagens gryning fram.

Allt ombord var lyst och stilla
Lågen munterhet och sång.
Endast rodet hördes drilla,
Allting gick sin jämna gång.

Från kaptenen hördes ropas:
"Brassa akterråarna, back."
Och på bakva stängen hissas
Skeppets stolta Sögeflagg.

För man skulle överlämna
Fyll en mörk och dunkel grav
En yngling, som oss nu har lämnat,
Den döden nyss sködat har.

Låstan den i ordning ställdes

Efter gammalt sjömansbänk
Och till relingen den fördes
Gjord av flagg- och segelduk.

Slumra ljuvt i havets salar
Taggad utav blåsan blå!
För din vän vi få omtala,
För vi begravt hennes hjärtans kär.

Ingen ros och ingen blomma
Dyker någon sjömans grav.
Endast vågor gå och komma,
Leta seglaren i kvad.

Kom o alla milda, geva
Och berök vår dunkla grav.
Kom o fridens turturduva
För oss från det vilda hav.

47. Sjömansvisa om lilla briggen Ros.

s. 17.

338

Kommen alla mina bröder som haver ett friskt mod.
Kom lät oss lå' en hyra på lilla briggen Rod.
Kaptenen het' Lorenius han var från Göteborgs stad.
Om resa till Amerika, Philadelphia det var.

Sen gingo vi tillsammans på briggen 11 maj,
Och briggen gjordes färdig, så fort man någonsin kan.
Vår lart vi genast stuvade, och briggen riggas till.
Sen gingo vi ut hamnaren allt undan en god vind.

A' kattergatt och skagrack sen vi passerat har
Förän den svenska lotsen från oss skulle gå.
Vi hiva så vårt ankare ä' dröjade vårt nor,
A' kursen, som vi styrde, var vårt i fulla nord.

Lagen kan väl tänka, hur ledamt som det är
Att skiljas från sin flicka, den man så älskat har.
A' briggen gjorde 10 till 11 knops fart för tankets d'ä
Att till Amerika hinna med fart.

Den 18 oktober jag ej förglomma kan

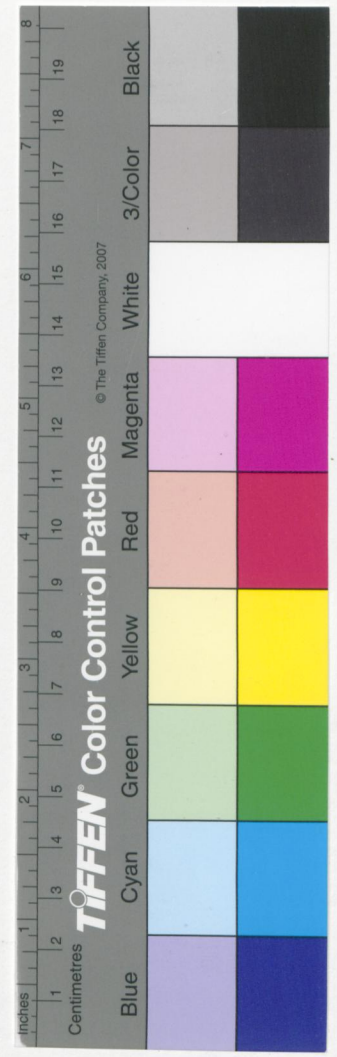
Om afton klockan 8, när vattslaget sprang -
 Gick även vår fockmast och den på samma gång.
 Så gick och vår stormast och den för över läng.

När våra båda master voro gångha över bord,
 Gick även värden timmerman och del gick mycket
 Men honom fick vi bärgad med livet uppf. igen.
 Med felägor fick han lida till morgon klockan 5.

Kaptenen sade: "Pojsar, I som haven ett friskt mod,
 Vi får ej modet fölla, fastän det synes svårt.
 Som kapt' ifrån oss riggen, så att vi klart kan gå.
 Sen hugga vi hål på bruggen, och sen gå vi ifrån."

Kaptenen sade: "Pojsar, vad skall vi göra nu?
 Skall vi lasten lossa och båten sätta ut?"
 En del ville göra, men en del ville ej
 För oss att gå i båtar, o nej, det gör vi ej.

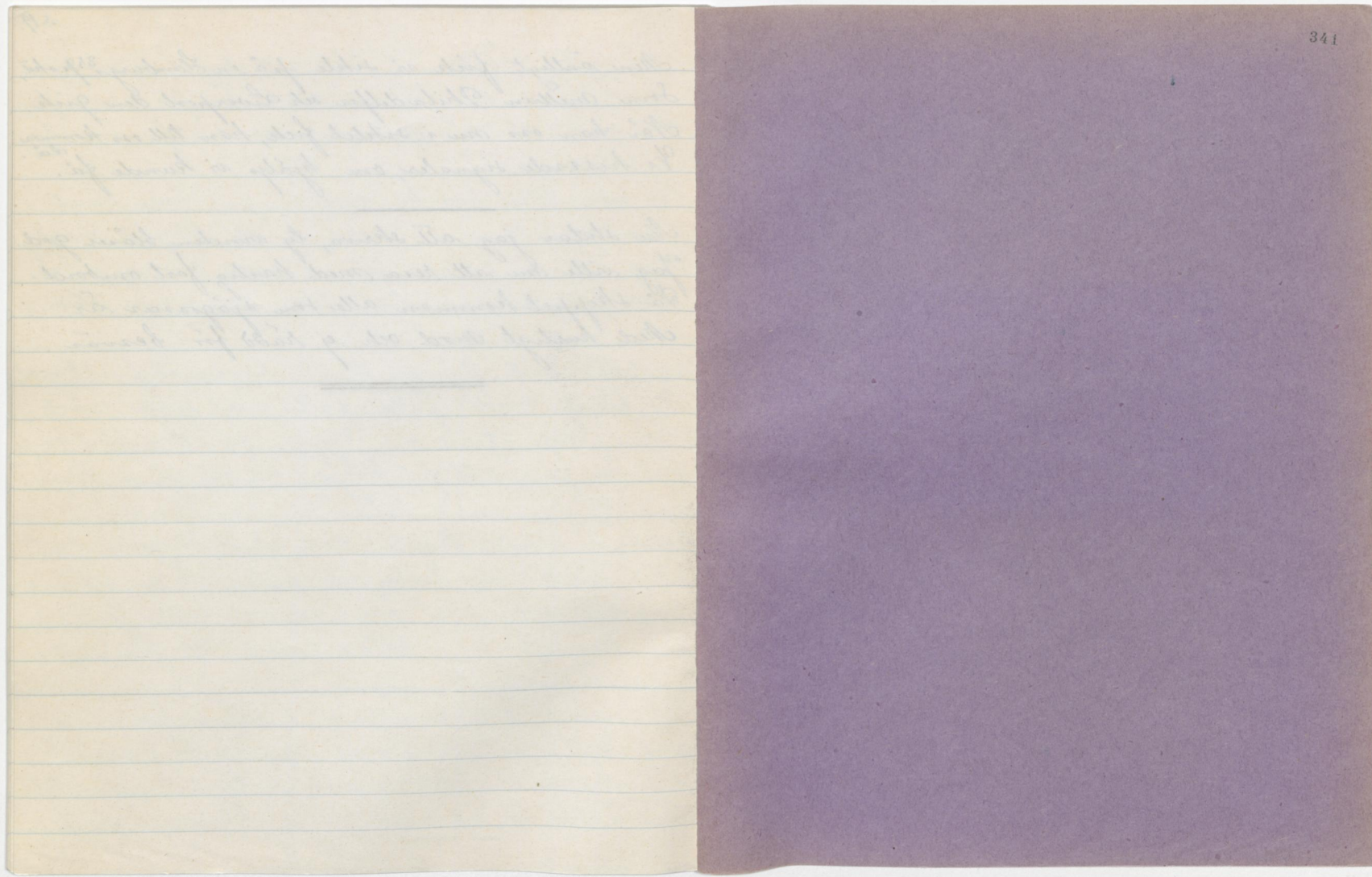
Kaptenen sa: "Hållbåda att ej i båtar gå.
 För skall vi lida faran att kvar på vraket stå.
 Ty dagen är förtiden och natten stundar till
 För stormar och oväder, som här vara vill."

Men äntligen fick vi sikte på en Hamburgs³⁴ fiska,
 Som mellan Philadelphia och Liverpool den gick.
 När han oss nu i siktet fick, kan till oss komma
 Vi hissade signaler, om hjälp vi kunde få.

Men slutar jag att skriva, ty vinden blåser god.
 Jag ville nu att resa med hastig fart ombord.
 När skeppet kommer alle som sjögarar är
 Med hurtigt mod och ej rädd för besvär.

341

